

Dinamica numelor de botez reflectată în antroponomia municipiului Baia Mare

NICOLAE FELECAN
Universitatea de Nord, Baia Mare

The dynamic of baptismal names in the anthroponymy of Baia Mare

Abstract: Based on the civil register found at the Baia Mare city hall, the present study aims at underlining certain aspects related to the dynamic and attribution of baptismal names. The time span considered comprises first names recorded during a twenty-one-year period, namely between 1987 and 2007; on the social level, this corresponds to the final years of the totalitarian regime, whose restrictions were not only of a economic and political nature, but also of a cultural and spiritual one, and the first seventeen years of a new age of openness (from every point of view) towards the civilised world. The data recorded are interesting, as they reveal, on the one hand, the internal tendencies that are specific to Romanian anthroponymy, going beyond external limitations and constraints, and, on the other, outbursts of energy that are difficult to keep within a normal context, which is subjected to rules that govern the science of onomastics.

An observation that can be made is that the inventory of names recorded between 1987 and 1990 is extremely vast. Besides very old strata, which are well-represented, it comprises new anthroponyms, which tally with the way of thinking and the level of education of every person involved in the act of naming.

The following years preserve the status quo and the same categories, to which other names (sometimes novel or rare ones) are added.

Keywords: anthroponyms, Baia Mare, baptismal names.

Studii recente de antroponomie evidențiază faptul că numele de botez se înscriu „într-o semiotică naturală a microcolectivităților”¹, antrenând, mijlocit sau nemijlocit, două sau mai multe persoane. Pe de o parte există agentul, adică părinții, uneori nașii sau rudele, iar pe de altă parte, pacientul, cel căruia i se dă numele. Oficializarea numelui se face de către un *tertium*, care, în cazul botezului, este preotul, iar juridic – instituția de stat, primăria, prin funcționarul acesteia.

În acest proces de atribuire a numelui de botez, rolul principal revine agentului. Prin urmare, capacitățile personale, gradul de instruire și cultură, mediul în care locuiește etc. sunt elemente care-și vor pune amprenta asupra numelui copilului. De aici, și caracterul deschis, nelimitat pe care îl are acest segment antroponomic.

Lucrarea de față își propune să evidențieze, pe baza registrelor de populație aflate la primăria municipiului Baia Mare², unele aspecte legate de dinamica și atribuirea numelor

¹ Golopenția-Eretescu, 1972a: 146 (v. și 1972b); Ionescu Pérez 2007: 215–234.

² Baia Mare este reședința județului Maramureș, oraș situat în nord-vestul României, și are o populație de 154049 (1991) (DE I: 165).

de botez. Perioada la care ne referim cuprinde prenumele înregistrate în decurs de 21 de ani, 1987–2007, ceea ce înseamnă, la nivel social, ultimii ani ai unui sistem totalitar, cu restricții nu numai de ordin economic și politic, ci și cultural și spiritual, și primii 17 ani ai unei noi perioade de deschidere, sub toate aspectele, spre lumea civilizată.

Datele înregistrate sunt interesante, fiindcă dezvăluie, pe de o parte, tendințe interne, proprii antroponimiei românești, ce depășesc bariere și constrângeri exterioare, iar pe de altă parte, influențe externe, ca urmare a circulației prenumelor în contextul globalizării.

O primă constatare pe care o putem face este că inventarul de nume, consemnat în anii 1987–1990, este extrem de bogat, el conținând, pe lângă straturile mai vechi, bine reprezentate, antroponime noi, conforme cu modul de gândire și gradul de cultură al fiecărei persoane implicate în actul numirii.

Anii următori conservă starea de fapte, menținând aceleași categorii, la care se adaugă alte nume, uneori atipice, rare.

Pentru a putea urmări dinamica și frecvența pe care o înregistrează prenumele consemnate în municipiul Baia Mare în perioada amintită, ne-am folosit, datorită numărului foarte mare de prenume, doar de datele oferite de literele A și M, alese ca indici relevanți.

Pentru început, ne vom referi la primele cinci locuri, fete și băieți, în ordinea frecvenței consemnate:

Fete:

Anul	Loc I	Loc II	Loc III	Loc IV	Loc V
1987	Maria 39	Mihaela 27	Adriana, 16 Mariana, Monica	Alina 15	Anamaria 12 Anca, Ancuța
1988	Maria 39	Mihaela 36	Adriana 26 Alina	Anamaria 23	Ancuța 22 Mariana
1989	Maria 30	Alexandra 28	Andre(e)a 21	Alina 13	Mariana 12
1990	Alexandra 42	Andre(e)a 35	Maria 23	Mihaela 22	Alina 16
1991	Alexandra 32	Maria 27	Andre(e)a 23	Anamaria 15	Mihaela 14
1992	Maria 46	Alexandra 39	Andre(e)a 28	Anamaria 17	Mihaela 14
1993	Andre(e)a 36	Maria 31	Alexandra 28	Mădălina 25	Alina, 13 Mihaela
1994	Alexandra 34	Maria 33	Andre(e)a 26	Mădălina 23	Anamaria 14
1995	Maria 46	Alexandra 31	Andre(e)a 30	Anamaria 13	Mădălina 9
1996	Maria 34	Alexandra 19	Andre(e)a 18	Mădălina 11	Anamaria 10
1997	Maria 38	Alexandra 28	Andre(e)a 27	Anamaria 14	Mădălina 11
1998	Maria 58	Alexandra 44	Andre(e)a 24	Anamaria 15	Mădălina 11
1999	Maria 55	Alexandra 38	Andre(e)a 23	Anamaria 14	Mădălina 11
2000	Maria 52	Alexandra 34	Andre(e)a 31	Anamaria 10	Andrada 8
2001	Maria 61	Andre(e)a 36	Alexandra 25	Mihaela 21	Ana 13
2002	Maria 53	Alexandra 45	Andre(e)a 34	Andrada 17	Mihaela 15
2003	Maria 25	Andre(e)a 14	Alexandra 10	Mădălina, 7 Mihaela	Ana 6

Anul	Loc I	Loc II	Loc III	Loc IV	Loc V
2004	Alexandra 50	Maria 39	Andre(e)a 36	Anamaria 15	Antonia 14
2005	Maria 92	Alexandra 40	Alesia 32	Andre(e)a 31	Ana 14
2006	Maria 69	Alexandru 50	Andre(e)a 25	Alesia 17	Anamaria 10
2007	Maria 15	Alexandra 12	Alexia 6	Antonia 4	Andre(e)a 3

Tabelul prezentat dezvăluie câteva fapte interesante. În primul rând, ne oprim la numărul antroponimelor înregistrate pe aceste locuri (16) în decursul a 21 de ani. Locul I trimite doar la trei prenume, *Maria* (16 ocurențe), *Alexandra* (4 ocurențe), *Andrea* (1), toate făcând parte din zestrea onomastică tradițională românească.

Maria este un vechi nume biblic, comun unui mare număr de popoare și limbi, cu o largă arie de răspândire, care acoperă Europa, cele două Americi, Australia, o parte a Africii și a Asiei. El are o utilizare mare și în onomastica modernă (Ionescu 2001: 267). Popularitatea lui se explică, în primul rând, prin legătura motivată cu personajul biblic *Maria*, și apoi prin purtătorii iluștri ai acestui nume sau ale altora, asemănătoare ca formă – *Marian*, *Marius* – dar care nu au nicio legătură etimologică cu *Maria* și *Mariana*.

Alexandra, forma feminină a masculinului *Alexandru*, trimite la grecescul *Aléxandros* și *Alexándra*, cu vechime apreciabilă în onomastica Greciei antice. Răspândirea și popularitatea lui sunt strâns legate de faima celebrului rege și cuceritor macedonean (336–323 a. Chr.), la care, mai târziu, se adaugă inventarul multor martiri și sfinți din primele secole ale creștinismului. La români a fost un nume tradițional, purtat de nu mai puțin de 22 de domni ai celor două țări românești (Ionescu 2001: 24), care își găsește și astăzi numeroși adepți. Faptul că în anii '90 și '91 se situează chiar pe locul I și se menține pe primele trei locuri până în anul 2007 se datorează, credem noi, și victoriei Revoluției din 89, care a dus la înlăturarea regimului comunist, *Alexandra* și *Alexandru* având semnificația de „victorios, cuceritor, cel (cea) care apără pe oameni”.

*Andre(e)a*³ este și el femininul lui *Andrei*, de origine greacă, *Andréas* (< *andreiós*, adj. „curajos”, *andrea*, s. „bărbăție, curaj”). În română a intrat în perioade istorice diferite, dovadă diversele forme sub care apare (*Îndrea*, *Undrea*, *Îndreiu*, *Îndriiu*). Influența occidentală modernă a readus formele *Andrei* și *Andre(e)a*, care s-au menținut, cu oscilații de frecvență, până în prezent.

Acestor trei prenume li se adaugă, pentru locurile următoare, alte câteva, care sunt însă mai fluctuante. Pentru primii doi ani cercetați de noi ('87 și '88), pe locul al doilea apare *Mihaela*, formă livrescă, de la masculinul *Mihai* (Ionescu 2001: 280).

Pe locul al treilea mai apar următoarele: *Adriana*, femininul lui *Adrian*, la origine un cognomen cu semnificația „de la Hadria”. În el se regăsește și numele împăratului roman *Hadrianus* (fem. (*H*)*adriana*). Purtat de câțiva martiri din primele secole după Cristos, vechiul nume roman pătrunde în onomastica creștină și, prin intermediul acesteia, se răspândește în toată Europa, fiind mult mai vechi decât majoritatea numelor de origine latină preluate pe cale cultă în sec. al XIX-lea (Ionescu 2001: 13).

³ Acest prenume se întâlnește ortografiat atât cu dublu -e-, cât și cu un singur -e, prima variantă fiind specifică limbii române, iar cea de-a doua – limbii maghiare.

Alina este frecvent folosit în onomastica noastră contemporană, fiind considerat fie o creație românească de la verbul *a alina*, fie un împrumut modern din franceză, italiană, germană etc. (Ionescu 2001: 27).

Alesia (*Alessia*, *Alexia*) este un prenume modern, de origine italiană, unde apare abia din 1971 (Caffarelli 1996: 494). Înregistrat în Baia Mare pentru prima dată în anul 1999, după apariții sporadice, a ajuns în anul 2005 să ocupe locul al treilea ca frecvență. Trebuie considerat un nume la modă, având legătură atât cu influența mass-media, cât și cu migrația românilor în Italia, intensificată după renunțarea la vize în anul 2001.

Andrada este un alt prenume la modă, care, în anul 2002, ocupă locul IV cu 17 atestări. El poate fi un hipocoristic din *Alexandra*, în combinație cu *Anda*, și el hipocoristic din *Smaranda* sau *Alexandra* ori un derivat de la *Andreea*.

Antonia, de proveniență apuseană – germană, italiană, spaniolă –, este impus de modă și apare odată pe locul V, în anul 2004, cu 14 ocurențe, și altădată pe locul IV în 2007, cu 4 atestări.

În 2003, cu doar 6 atestări, intră pe locul V unul dintre cel mai răspândite și frecvente prenume feminine, *Ana*, care reproduce un vechi nume de persoană ebraic, *Hannah*, purtat de mai multe personaje biblice (Ionescu 2001: 30).

Așadar, dintre prenumele care se situează pe primele 5 poziții între anii 1987 și 2007 doar câteva pot fi considerate că se datorează modei – *Alesia*, *Andrada*, *Antonia* –, celelalte fac parte din onomasticonul românesc tradițional.

Băieți:

Anul	Loc I	Loc II	Loc III	Loc IV	Loc V
1987	Marius 30	Adrian 18	Alexandru 14 Mircea 14	Mihai 9	Marcel 5
1988	Marius 44	Alexandru 27	Adrian 24	Mihai 22	Alin 18
1989	Alexandru 34 Andrei 34	Adrian 30	Marius 17	Mihai 16	Mircea 11
1990	Andrei 54	Alexandru 29	Mihai 26	Marius 18	Adrian 11
1991	Andrei 42	Alexandru 36	Marius 22	Adrian 21	Mihai 11
1992	Alexandru 39	Adrian 25 Andrei 25	Marian 21	Marius 20 Mihai 20	Alin 11
1993	Alexandru 34	Andrei 32	Adrian 28	Mihai 24	Marius 22
1994	Alexandru 38	Andrei 23 Mihai 23	Adrian 18	Marian 13	Alex 6 Alin 6
1995	Adrian 30	Alexandru 28	Andrei 26	Marius 17	Marian 16
1996	Andrei 26	Alexandru 24	Marian 18	Adrian 10	Alex 6
1997	Alexandru 33	Andrei 20	Mihai 17	Adrian 15	Marius 14
1998	Andrei 36	Alexandru 26	Adrian 24	Marian 23	Marius 16
1999	Alexandru 48	Andrei 34	Marian 21	Adrian 13	Mihai 10
2000	Alexandru 33	Andrei 25	Marian 24	Mihai 22	Adrian 18
2001	Andrei 45	Alexandru 25	Marius 21	Adrian 20	Mihai 15
2002	Andrei 51	Alexandru 45	Adrian 27	Mihai 26	Alex 20 Marian 20

Anul	Loc I	Loc II	Loc III	Loc IV	Loc V
2003	Alexandru 15	Andrei 11 Mihai 11	Adrian 10	Marius 8	Alex 4
2004	Alexandru 45 Andrei 45	Marius 18	Adrian 17 Mihai 17	Alex 10	Antonio 9
2005	Alexandru 32	Andrei 29	Mihai 16	Adrian 12	Alex 11
2006	Andrei 38	Alexandru 37	Mihai 18	Antonio 15	Adrian 12
2007	Alexandru 13	Andrei 10	Antonio 6 Mihai 6	Marius 5	Alin 4 Matei 4

Comparând acum cele două tabele – fete și băieți – observăm similitudini interesante. În primul rând, faptul că și la băieți, pe primul loc apar, în decurs de 21 de ani, doar 4 prenume: *Alexandru* de 11 ori, *Andrei* de 8 ori, *Marius* de 2 ori și *Adrian* o dată, și ele făcând parte din onomasticonul tradițional românesc. Trei dintre ele sunt dublete, masculin / feminin: *Alexandru* / *Alexandra*, *Andrei* / *Andre(e)a*, *Adrian* / *Adriana*, iar prezența lor are aceleași motivații. *Alexandru* apare cu o frecvență mare odată cu anul revoluției, 1989. Pentru *Andrei* mai putem aduce un argument: Biserica ortodoxă vorbește tot mai mult de creștinarea românilor sub apostolul *Andrei*⁴, sărbătorit, în calendarul ortodox, la 30 noiembrie. Și pentru *Adrian* credem că a existat un „stimul”, în faptul că în perioada de după 1989 au fost mediatizate mai multe personalități politice și nu numai, care purtau acest antroponim⁵.

În ceea ce privește prenumele *Marius*, prezent în onomasticonul roman și răspândit ulterior în aproape întreaga Europă, dar cu deosebire în perimetrul latin, Italia, Franța, Spania, Portugalia, el a fost preluat direct din istoria romană în epoca Renașterii, odată cu alte nume clasice ilustre, printre care și *Marian*, derivat din *Marius*. (Ionescu 2001: 270).

În privința celorlalte prenume aflate pe primele 5 locuri, considerăm că numai *Mihai* și *Mircea* sunt prezente, de-a lungul timpului, în onomasticonul românesc: *Mihai*, la origine vechi nume ebraic, purtat de numeroase personaje biblice, este răspândit în întreaga Europă și chiar în afara ei. La români primele atestări datează din secolul al XV-lea și, sub diverse forme, este prezent și astăzi (Ionescu 2001: 279–280). *Mircea*, de origine slavă, este un nume cu veche tradiție și faimă în istoria românilor. Numai în Țara Românească, până la 1500, sunt atestate în documente 11 persoane care purtau acest nume, frecvență destul de mare dacă ne gândim că numărul celor care au avut șansa să rămână în acte este foarte mic (Ionescu 2001: 282).

Alexe și *Alexa* sunt forme ale unor nume grecești *Alexas*, *Alexias*, *Alexis*, *Alexios* etc., de la verbul *alexo* „a apăra”, de origine indo-europeană. Inițial erau considerate hipocoristice ale unor compuse cu *alex-*: *Alexandros*, *Alexarhos*, *Alexipos*, *Alexios* etc. Prin intermediar slav, numele ajung și la noi, unde s-au bucurat, într-o vreme, de mare popularitate, datorată, probabil, numelui sfântului omonim, supranumit „omul lui Dumnezeu”. În calendarul

⁴ Faptul este îndoielnic, din moment ce vorbim de nașterea poporului român abia după anul 106, când Dacia a fost supusă de armatele Romei și transformată în provincie romană.

⁵ Printre cei mai cunoscuți erau: Adrian Năstase (președinte al Camerei Deputaților, prim-ministru), Adrian Severin (ministru, parlamentar), Adriean Videanu (primar al Bucureștiului), Adrian Vasilescu (economist în Banca Națională a României), Adrian Ilie (fotbalist de top), Adrian Minune (cântăreț de manele) etc.

popular românesc este cunoscută sărbătoarea din 17 martie numită *Alexiile*, ținută „de teama șerpilor și a șoarecilor” (Ionescu 2001: 25–26). *Alex* este un nume „modern” și poate fi, cum am aflat de la mulți părinți, o prescurtare de la *Alexandru*. În ascensiunea lui a beneficiat de aceleași motivații ca și cuvântul bază.

Matei, vechi nume de origine ebraică și cunoscut din textele evanghelice ale *Noului Testament*, este răspândit în întreaga Europă. La noi este înregistrat, începând cu sec. al XV-lea, atât ca nume de familie, cât și ca prenume (Ionescu 2001: 274). La ora actuală cunoaște un revirement prin tendința de a folosi cât mai mult numele biblice.

Prenumele *Alin*, *Antonio*, *Marcel* sunt datorate modei. *Alin*, varianta masculină pentru *Alina*, are corespondente perfecte în alte limbi: fr. *Alin*, *Aline*, it., germ. etc., *Alina*, hipocoristic de la *Adelina*, un derivat de la *Adela* (Ionescu 2001: 27). *Antonio* apare ca un împrumut italian, prezent din momentul în care contactul românilor cu Italia se intensifică, deși prenumele *Anton* este vechi și răspândit la toate popoarele europene, inclusiv la români. Formele sub care apărea nu se mai utilizează azi, ele fiind înlocuite de altele recente, de proveniență apuseană: *Antonia*, *Antoaneta* / *Antoneta*, *Antonela* (hip. *Toni* sau chiar *Tony*, folosit pentru ambele genuri) (Ionescu 2001: 40–41). *Marcel*, derivat de la *Marcu*, de origine latină, ca și *Marcela*, sunt considerate prenume moderne de influență occidentală.

Pe de altă parte, lista prenumelor, la cele două litere, arată că, în perioada de care ne-am ocupat, se regăsesc încă toate categoriile de nume tradiționale:

– religioase, atât orientale, cât și apusene: *Ana*, *Anamaria*, *Angela*, *Andre(e)a*, *Antonia*, *Maria*, *Mariana*, *Marta*, *Monica*; *Angel*, *Anton*, *Avram*, *Matei*, *Mihai* etc.;

– istorice, cu preponderență din istoria antică universală sau din cea națională: *Alexandra*, *Adriana*, *Antonia*, *Augustina*; *Alexandru*, *Marius*, *Mircea* etc.;

– denominative: *Aura*, *Aurora*, *Mioara* etc.;

– hipocoristice: *Ada* (< *Adela*, *Adriana*), *Adi* (< *Adrian*, *Adriana*), *Adina* (< *Adelina*), *Alex* (< *Alexandru*), *Alida* (< *Adelaida*), *Andra* (< *Alexandra*), *Ani* (< *Ana*), *Aura* (< *Aurelia*), *Magda* (< *Magdalena*), *Mari* (< *Maria*), *Mela* (< *Mihaela*, *Pamela*), *Mery* (< *Maria*), *Mia* (< *Emilia*, *Maria*), *Mira* (< *Mirabela*), *Mona* (< *Simona*) etc.;

– derivate cu sufixe diminutive:

- *el(a)*: *Antonela*, *Avramela*, *Marinel*, *Marinela*, *Maricela*, *Mirela*, *Mironela* etc.;

- *ica*, *-ică*: *Angelica*, *Maricica*, *Milica*, *Mitică*;

- *ina*: *Adelina*, *Adina*, *Albertina*⁶, *Alexandrina*, *Augustina*, *Martina*, *Mălina*;

- *ița*, *-iță*: *Agrița*, *Alunița*, *Anița*, *Marița*, *Mihăiță*, *Miorița*;

- *ișoara*: *Anișoara*;

- *oara*: *Marioara*;

- *uca*: *Anuca*, *Măriuca*;

- *uța*: *Adeluța*, *Ancuța*, *Anuța*, *Armicuța*, *Măriuța*, *Muruța*;

– nume de orașe, țări, continente: *Adria*, *Asia*, *Medina*;

– nume de arbori: *Alunița*, *Magnolia*, *Mălin*, *Mălina*, *Muruța*, *Trandafir*;

– nume de personaje (din literatură, filme, mas-media etc.): *Abigael* (cf. Felecan 2009: 88), *Aida*, *Anastasia*, *Madeleine*, *Marimar*, *Marlene*, *Medeea*, *Medeleyn*, *Monalisa*;

⁶ Numele poate proveni, în forma respectivă, direct din limbile occidentale, prin onomasticul creștin apusean.

Observăm, de asemenea, o varietate grafică mai mare decât în anii precedenți (Felecan 2009: 86), datorită unor tendințe externe limbii, precum:

– dorința de a menține grafia (uneori pronunția) din limba bază sau din alta pe care o cred ca făuritoare a numelui (ori chiar tendința de occidentalizare a numelui): *Alesia / Alessia / Alexia; Alexandra / Alecsandra / Alessandra; Alice / Alis / Alisa / Alissa / Alyz / Alyssa / Alyz; Alicia / Alisia; Ana / Anna; Anamaria / Annamaria; Adriana / Adrienn / Adrienne; Andrea / Andreea / Andraia; Anemone / Anemona; Anett / Aneta; Antoneta / Antoaneta; Aron / Aaron; Ariana / Aryana / Arianna; Astrid / Astrida; Maia / Maya; Mariuca / Măriuca; Melisa / Melissa.*

– dorința de a adapta formele străine la fonologia limbii române: *Abigaela, Alisa, Anemona, Aneta, Astrida.*

O particularitate tot mai frecventă în ultimul timp este apariția unor nume „comune”, care trimite, în egală măsură, atât la genul feminin, cât și la cel masculin. Numai al doilea prenume, dacă există, clarifică situația: *Addis (Addis Flaviu '04), Adi (Adi Strugurel '06), Alexie (Alexie Tudor '06), Adrai (Adrai Ionuț '94), Alexa, f. (Anna Alexa '02), Alexa, m. (Alexa Alexandru '05), Madison (Madison Maria '04), Adian (Adian Dumitrița '94), Abigail (Luisa Abigail '99), Abiguel (Abiguel Debora Gabriela '00) etc.* Nu luăm în considerare cazurile de tipul *Alexandra, m. (Antonio Alexandra '05), Alexandru, f. (Alexandru Adriana '07)* ori *Andreeea*, care, credem noi, sunt greșeli de scriere, semnalate ca atare și în altă parte (Oancă 2001: 139).

Greu de precizat genul este pentru antroponimul *Aris ('04, '06)*, care, nefiind atașat unui al doilea nume, conduce, în egală măsură, la masculin sau feminin.

Remarcăm, de asemenea, numărul mare de dublete, masculin / feminin, formate fie de la masculin, fie de la feminin: *Alex / Alexa, Alexandru / Alexandra, Adelin / Adelina, Adrian / Adriana, Andrei / Andre(e)a, Angel / Angela, Anton(io) / Antonia, Armin / Armina, Augustin / Augustina, Aurel / Aurelia, Avram / Avramela, Manuel / Manuela, Marcel / Marcela, Marian / Mariana, Marin / Marina, Marinel / Marinela, Martin / Martina, Mădălin / Mădălina, Mălin / Mălina, Mândru / Mândra, Mihai / Mihaela, Mirel / Mirela, Mironel / Mironela.*

În sfârșit, trebuie să semnalăm și prezența unor prenume, care, în decursul celor 21 de ani, au câte o singură ocurență. Le vom reda, pentru a se percepe mai bine înclinația pentru numirea copiilor, în succesiunea anilor: '87: *Magnolia, Medina, Melita, Milica*; 88: *Adeluța, Aniela*; 89: *Avramela, Maricela, Miana*; '90: -; '91: *Anne, Madeleine, Marisia, Meda, Mela, Mia, Mona*; '92: -; '93: *Alunița, Armicuța, Marusia*; '94: *Adian*; '95: *Mira, Mironela*; '96: *Agrița*; '97: *Afrodita, Mirona*; '98: *Alondra, Marielena, Marlene*; '99: *Acmelia, Ani, Mardalina, Medeleyn*; '00: *Abiguel, Adria, Adriada, Ambra, Axenia*; '01: *Amlia*; '02: *Abigaela, Agafia, Marimar, Mery*; '03: *Aristina, Arleta, Marciana, Milena, Muruța*; '04: *Aisa, Anissia, Aryana, Madison*; '05: *Alexe, Allegra, Amara, Amina, Ayse, Marilia*; '06: *Angelina, Mari*; '07: *Albertina, Arleziana, Asia.*

Pentru unele proveniența este evidentă: hipocoristice: *Ani (< Ana), Maia (< Maria), Mari (< Maria)⁷, Mela (< Mihaela), Mery (< Maria)⁸, Mia (< Emilia), Mira (< Mirona)⁹, Mona (< Simona)*; derivate: *Adeluța (Adela + -uța), Adian (Adi – hip. folosit și pentru masculin și pentru*

⁷ Ionescu (2001: 268) îl consideră „franzuzism puțin folosit”.

⁸ *Meri*, cu accent pe *i*, este considerat „împrumut recent din engleză” (Ionescu 2001: 268). Forma *Mery* poate sugera tendința inversă, de a apropia cuvântul de engleză.

⁹ Ionescu îl consideră hipocoristic din *Maria* (2001: 268).

feminin – + -an), Agrița (Agra + -ița), Albertina (Albert + -ina), Alunița (Alun + -ița), Angelina (Angela + ina), Aniela (Ani + -ela), Aristina (Aristia + -ina), Armicuța (Armica (formă deformată pentru harnica) + -uța), Avramela (Avram + -ela), Mironela (Miron(a) + -ela), Muruța (Mura + -uța); compuse: Marielena (< Maria + Elena), Miana (< Mia + Ana) sau nume clar delimitate, care denotă fie dorința de a fi la modă printr-un nume necunoscut sau puțin utilizat: Acmelia, Adriada, Aisa, Allegra, Alondra, Ambra, Amera, Amina, Amlia, Anissia, Argentina¹⁰, Arleta, Arleziana, Ayse, Madison, Mardalina, Marilia, Medina, Mirona, fie credința că prenumele va influența înfățișarea sau conduita copilului (Afrodita, Anabela, Mândra, Mândru).

Suntem convinși că întregirea datelor prezente cu cele desprinse și de la celelalte litere va permite formularea unor concluzii complete asupra antroponimiei băimărene din perioada 1987–2007. Specificitatea este că, provenind din Europa de Est, onomasticonul românesc are caracteristicile a două epoci istorice diferite (comunism / capitalism), cu restricțiile / libertatea, îngrădirea / deschiderea inerente.

Bibliografie

- Caffarelli, E. 1996. *L'onomastica personale nella città di Roma dalla fine del secolo XIX ad oggi*. Tübingen: Max Niermeyer Verlag.
- Ciolac, M. 1999. *Sociolingvistică românească*. București: Editura Universității din București.
- DE = *Dicționar enciclopedic*, 1993 (vol.I)/2006 (vol. II). București: Editura Enciclopedică.
- Felecan, O. 2009. *Limba română în context european*. Cluj-Napoca: Editura Mega.
- Golopenția-Eretescu, S. 1972a. Clasificarea prin „numuri” (I). *Revista de etnografie și folclor* 17 (2): 145–155.
- Golopenția-Eretescu, S. 1972b. Clasificarea prin „numuri” (II). *Revista de etnografie și folclor* 17 (3): 193–212.
- Ionescu, C. 2001. *Dicționar de onomastică*. București: Editura Elion.
- Ionescu Pérez, P.C. 2007. Concepte, metodologie și terminologie în antroponimia romanică. In *Limba română, Limbă romanică. Omagiu acad. Marius Sala la împlinirea a 75 de ani*, S. Reinheimer Ripeanu and I. Vintilă- Rădulescu (coord.), 215–234. București: Editura Academiei Române.
- Jordan, I. 1979. Influența modei asupra numelor de persoane. *Limba română XXVIII* (1): 41–49.
- Miron-Fulea, M. 2005. *Numele proprii. Interfața semantică-sintaxă*. București: Editura Universității din București.
- Oancă, T. 2001. *Sociolingvistică aplicată. Cercetări de antroponimie*. Craiova: Editura Fundația Scrisul Românesc.
- Ovejero, À.I. 2000. Pour une terminologie univoque de la désignation onomastique: Noms de Noms Propres. In *Akten des 18 Internationalen Kongresses für Namenforschung, Trier, 12–17 Aprilie 1993, vol. II: Namensysteme im interkulturellen Vergleich*, D. Kremer and R. Srámek (eds.), 41–57. Tübingen: Max Niermeyer Verlag.
- Petrache, T. 1998. *Dicționar enciclopedic al numelor de botez. Cu un tabel alfabetic al sfinților ortodocși*. București: Editura Anastasia.
- Tomescu, D. 1998. *Gramatica numelor proprii în limba română*. București: Editura All Educational.
- Tomescu, D. 2001. *Numele de persoană la români. Perspectivă istorică*. București: Editura Univers Enciclopedic.

¹⁰ Împrumut recent din onomastica occidentală: fr. *Argentine*, it. *Argentina*, rus. *Arghentina*, *Arjentina* etc. Are la bază lat. *argentum* (> rom. *argint*), de la care s-au format numele personale *Argentea*, *Argentillus*, *Argentius*, acesta din urmă cu derivatele *Argentinus* și *Argentina*, semnalate în inscripțiile din sec. VIII. (Ionescu 2001: 45).